

«Велич деяких справ полягає не так у розмірах, як у їх своєчасності».

Луцій Анней Сенека,
давньоримський філософ, поет і державний діяч.

ЗОСя, друзі та ліхтаріки

ФЕСТ

Якись дві з половиною автогодини від Кисва — і ви в іншому вимірі під назвою Славутич. Перше, що впадає у вічі вже через хвилину після того, як вгамується метушня із рестрацією та розселенням учасників фестивалю, — це свіже повітря, чисті вулиці і... тиша. Тут з'являється відчуття повної безпеки (діти без страху гуляють навіть уночі), чути власні думки і невпинно тягне творити. Мабуть, це і є запорукою такої шаленої творчої продуктивності команд, які приїхали на XIX фестиваль дитячої демократії, творчості, телебачення та преси «Золота осінь Славутича» (ЗОСя).

Інших подивитися, або Впіймай акулу журналістики

Фестиваль дитячої демократії та творчості... «Демократична» складова у назві і програмі фестивалю цього року з'явилася вперше — за ініціативи міського голови та голови оргкомітету ЗОСі Володимира Удовиченка. «Наш фестиваль — не лише можливість для розвитку і презентації власних творчих здібностей, — зазначив він, — а й чудовий шанс зустріти цікавих людей, поспілкуватися з однодумцями, а також стати свідком і учасником різноманіт-

них яскравих подій та акцій».

Про Володимира Петровича варто згадати не тільки тому, що він стільки років активно підтримує молодіжний фестиваль, терпляче відповідає на всі запитання юних допитливих папараці, а цього разу ще й провів конкурс-гру для самоврядних шкільних організацій «Як стати мером». А вже хоча б тому, що двері його кабінету прикрашає табличка «Буду щиро вдячний за спілкування українською мовою!»

Уже восьмий рік поспіль на перших зборах учасників фестивалю відбувається знакова подія — складають присягу

члени молодіжної ради «Майбутнє Славутича». Під час засідань виконком міста вони беруть участь у вирішенні всіх питань, що стосуються молоді. Тим часом і самі набираються управлінського досвіду. От вам і демократія в дію!

«Завдяки фестивалю юних журналістів (і в першу чергу ЗОСі!), — зазначила незмінний керівник конкурсної програми фестивалю Надія Ілюк, — в Україні сформувався надзвичайно потужний юнкорівський рух. «Золота осінь Славутича» також постійно розвивається, шороку додаються дедалі новіші ідеї та ініціативи».

Загалом на фестиваль треба приїжджати хоча б заради неймовірної концентрації найбільших величин медійного Олімпу. Андрій Куликов («Свобода слова»), Павло Кужеев (5-й канал) та інші зіркові обличчя для учасників фесту — у зоні досяжності: спілкуйтеся, радьтеся, приходьте на тренінги. Прес-конференція з керівництвом ДСП «ЧА-ЕС», майстер-класи з

міжнародної та економічної журналістики, фотосправи, розслідувань і навіть написання казок — чому ж не завітати?

Подбали організатори і про розважальну програму. Першого ж вечора під час грандіозного концерту, котрий влаштували талановиті славутчани та гості (окрема подяка ансамблю «Острів дитинства» зі Львова!), серед найпрекрасніших дівчат обирали «Міс Золота Осінь». Наступного вечора із захопленням слухали гурт «СКАЙ» і всі разом запускали в небо 190 паперових ліхтариків — видовище, яке не скоро забудеться! А в неділю знову концерт — вже із оголошенням переможців, врученням цінних подарунків. І все це не враховуючи кубка КВК, традиційного кольорового братання (мета якого — залишити яскраві відбитки своїх долонь на всіх і вся) та дискотек шночі!.. Тож, коли діти конкурсні завдання виконували — невідомо, але відсипалися вони точно вже вдома.

І себе показати, або Жарти скінчилися

А тепер про роботу. Здавши поважному журі, до якого, до речі, потрапила і я, свої домашні завдання, учасники вирушили на розподіл конкурсних. Представник кожної команди витягував із кошика в руках юної німфи квітку із прикріпленою до стеблинки темою. І тут уже кому як пощастило. Хтось отримав легеньку (на кшталт «Зроблене тобою до тебе ж і повернеться» або «ЗОСя — стрибок у мрію»), а комусь довелося помудрувати над серйозними темами: «Про що мовчать новини?», «Жарти скінчилися! Не всі про це знають». Для ентузіастів були ще й спецтеми про енергозбереження (а в фіналі

Оперативно знімаємо, монтуємо, перемагаємо...

— ще й спецпризи!). І... мершій за диктофони, мікрофони й камери! Адже на виконання завдання — створення повноцінної газети, теле- або радіопрограми, фотозвіту чи шедевра з інформаційних технологій на задану тему — лише доба!

Тим часом журі оцінювало «домашку». Ми уважно (повірте: вчитувалися в кожне слово!) аналізували 15 зроблених напередодні видань: і розкриття теми, і якість тестів, і літературну вправність, і вміння мислити самостійно та оригінально. Зважали навіть на дизайн і верстку. За добу додалося ще 15 конкурсних робіт.

Коли настав час підбивати підсумки, на майстер-класі кожному юнкору розповіли про його сильні сторони і вдалі матеріали, підказали, над чим ще варто попрацюва-

ти. Не занурюватимусь у «місцевість» (хто на якому місці переможців, тільки відзначу найкращих. Це команди «Шпора» з міста Вишневе Київської області, «Замітки журмана» та «Манго» із Сімферополя, «Молодіжне перехресття» та «Постскриптур+» з Києва, «Стоп-кадр» із Славутича. Особливий респект — столичній команді «Юн-прес», яка створювала газету «Місто-М»: вразили якісною аналітикою, оригінальністю і професійністю!

Від редакції «Голосу України» найталановитіші юнкори отримали призи — фірмові кепки та футболки, а також запрошення до співпраці з нашим виданням. Тож чекайте на сторінках нової хвилі.

Юлія ПОТАПЕНКО,
Славутич.
Фото Олени УСЕНКО.

«Хочу бачити світ щасливим!» — незмінне гасло ЗОСі.

ТУСОВКА

Своїми думками поділилися учасники ЗОСі. Думки збирали Сюзанна КІРІНА та Світлана ШУМАН.

Що для вас фестиваль у Славутичі?

Лада, 17 років, Київ:

— На ЗОСі я вдруге. Їжджу для того, щоб отримати неоціненний досвід, адже ЗОСя — це справжня журналістська школа оперативності. А що: за день зібрати інформацію, швидко написати матеріали, а потім за одну ніч ще й зверстати цілу газету на вісім полос!.. Де ще можна знайти таку практику?!

Катя, 15 років, Київ:

— Це вже моя третя ЗОСя! Запитуєте: що для мене цей фестиваль? Та я живу від ЗОСі до Прес-весни і від Прес-весни до ЗОСі! Це вже моя особиста традиція, і мови про те, щоб не їхати, бути не може! До того ж, це і гарна школа, і досвід, і величезна журналістська практика! Цього року, крім зустрічі з друзями, порадувала чудова атмосфера фестивалю, яка шороку стає дедалі теплішою. Команда «Юн-прес» виграла два Гран-прі — з фото- і радіожурналістики, друге місце у номінації «ІТ-проект» і чимало спецпризів!

Олена, 18 років, Київ:

— На ЗОСі я вдруге. Торік за три дні встигла полюбити Славутич. Тут зовсім інша — тепла і радісна — атмосфера, в яку хочеться повернутися. Запам'ятався виступ улюбленого гурту «СКАЙ», запуск у небо паперових ліхтариків, багато пізнавальних конференцій і концертів, ну і, звичайно, наша перемога!

Валентин, 17 років, Славутич:

— ЗОСя дарує шквал позитивних емоцій, а Славутичу — можливість серед сірих осінніх буднів стати кольоровим! Таким моє рідне місто робить традиційне братання, яскраві костюми творчих колективів і роботи учасників. Для славутчан же це можливість не лише гарно відпочити, а й розвинути творчо й духовно. Щороку тут порушують суспільно важливі теми, а це навчає нас мислити, аналізувати, прогнозувати і... шукати шляхи вирішення соціальних проблем. Я отримав на ЗОСі безцінну практику і досвід, зустрів справжніх друзів. До речі, знаю багатьох, хто колись брав участь у фесті, а тепер став відомим і успішним журналістом! Фестиваль міжнародний, його відвідують учасники з різних міст і країн. Додому вони везуть приємні враження і яскраві спогади про три щасливі осінні дні, які провели в місті Білого Ангела. Дуже хочу, щоб у майбутньому ЗОСя, як і колись, тривала цілий тиждень!

Вікторія, 17 років, Славутич:

— У більшості людей Славутич асоціюється насамперед з чорнобильською трагедією. Тож ми робимо все, щоб світ дізнався про нього як про місто щасливого дитинства і великих можливостей. Саме для цього й потрібна ЗОСя. Вона об'єднує не лише учасників фестивалю, а й мешканців міста: славутчани відвідують концерти і беруть активну участь в організації свята. Для молоді Славутича це можливість довести всім, що вона здібна, творча і конкурентна. Велика честь для всіх — знайомство з «акулами пера і телекамер», які залюбки діляться досвідом і спілкуються з учасниками фестивалю у форматі «рівний рівному». Для мене особисто ЗОСя — це можливість перекоонатися у тому, що я талановита і сильна людина, яка може протистояти труднощам, гідно тримати удар. Це своєрідний стимул удосконалюватися. Завдяки ЗОСі я зрозуміла, що хочу бути фотографом. Фестиваль змінює світогляд — переконує, що у житті можна досягти успіху і бути щасливим, якщо дуже цього хочеш і працюєш над собою. Він надихає і допомагає повірити у власні сили.

